

Capitolul 2

Credința lui Hristos

Epistola către Galateni a generat în creștinismul primar o gândire antisemită. La baza acestei atitudini nu stau afirmațiile lui Pavel legate de Lege și circumcizie, ci acestea au fost punctele la care s-au raportat noii creștini din imperiu, păgâni neconsacrați, pentru a separa cât mai mult creștinismul de evrei și de religia Vechiului Testament. Au fost ocazii când evreilor li s-a interzis accesul lor și a practicilor lor în creștinism. Deși această problemă poate fi considerată cel mai nefericit rezultat al acestei epistole, o chestiune de domeniu trecutului însă, există o chestiune mult mai importantă decât aceasta care afectează creștinismul de astăzi.

În timp ce această epistolă prezintă în mod corect relația dintre credință, lege, har și legăminte, după cum au fost unii care și-au permis sentimente antisemitice, tot așa, o mare parte a creștinismului nu înțelege relația dintre elementele de mai sus și ca urmare gândirea creștină este mult afectată. Neînțelegerea acestei relații va duce în mod inevitabil la trăirea unei vieții de credință care nu va împlini făgăduințele Evangheliei.

De cele mai multe ori cititorul Bibliei își acordă dreptul de a interpreta Cartea Sfântă. Dar această carte nu trebuie interpretată, ci înțeleasă sub călăuzirea Duhului Sfânt. Cea de-a treia persoană a Dumnezeirii, care a inspirat autorii cărților Bibliei, va călăuzii și pe cel care pășește în studiul Scripturii cu o inimă pocăită și umilită. În cartea lui Dumnezeu nu există nicio bază pentru conflictele de opinie care sunt frecvente în rândul creștinilor, nici pentru sentimentele sau doctrinele lor diferite. Interpretarea Scripturii fără călăuzirea Duhului Sfânt a dus la coruperea Cuvântului lui Dumnezeu. Reforma protestantă, care a început prin redescoperirea Sfintei Scripturi, a fost mult întârziată din cauza diferențelor de opinie, înțelegând de aici că nu Scriptura este vinovată pentru această întârziere, ci lipsa de supunere a oamenilor în fața Cuvântului. Dacă reformatorii ar fi înțeles că strângând Cuvântul în inima lor ei ar fi feriți de păcat (Psalmul 119: 11), ei ar fi înțeles că punctele de doctrină diferite sunt o dovadă a stării lor spirituale și nu ar fi acționat contrar spiritului lui Hristos atunci când au încercat să-și apere părerile. În cele din urmă reformațiunea a murit pentru că cei care ar fi trebuit să meargă înainte în lumina noilor descoperiri date de Dumnezeu prin Cuvânt s-au oprit din drumul spre cer pentru a admira „comorile lumii”. Întârzierea aceasta a făcut ca multe doctrine care s-au format prin intermediul filozofiei și a religiei păgâne să rămână încă în creștinismul de astăzi.

O cercetare atentă a Epistolei către Galateni va ajuta pe cel care își pune încrederea în Dumnezeu și care studiază duhovnicește Cuvântul Său să poată da la o parte mult din ceea ce a moștenit de la un creștinism care s-a dezlipit de Cuvânt și va înțelege că mântuirea este un proces care are la bază numai credința **lui Isus**.

Versetul 1:
După patrusprezece ani, m-am suit din nou la Ierusalim împreună cu Barnaba; și am luat cu mine și pe Tit.

Urmărind cursul relatării lui Pavel, acești 14 ani sunt anii care au trecut de la vizita pe care el a făcut-o pentru prima dată la Ierusalim (Galateni 1: 18), la 3 ani după convertirea sa. A doua vizită la Ierusalim a avut loc la 17 ani după experiența de pe drumul Damascului. În anul 34 a fost ucis Ștefan și a avut loc convertirea lui Pavel. Cea de-a doua vizită la Ierusalim a fost făcută în jurul anului 51, descriere care coincide cu relatarea din Fapte 15. Cel de-al doilea capitol al Epistolei către Galateni se ocupă de acea adunare de la Ierusalim, de motivele care au făcut necesară acea adunare și care au fost rezultatele ei. Scopul este tot acela de a arăta destinatarilor că el poartă pecetea trimiterii lui Dumnezeu și că ce a predicat el este adevărul. În această vizită Pavel a fost însoțit de Barnaba și Tit.

Întrebarea cea mai importantă la care trebuie să primim răspuns în cele studiate în primul capitol și ceea ce vom studia până la versetul 14 din acest capitol, este dacă Pavel a predicat neamurilor Evanghelia lui Isus Hristos și dacă aceasta era identică cu cea predicată de ucenici evreilor?

Adunarea de la Ierusalim

Înainte de a merge mai departe în studiul capitolului 2 trebuie să ne reamintim adunarea care a avut loc la Ierusalim. Pentru aceasta trebuie să recitim Fapte 15: 1-35. În această prezentare aflăm că unii oameni veniți din Iudea învățau pe noii convertiți că dacă nu sunt tăiați împrejur, ca și evreii, nu pot fi mântuiți. Pavel și Barnaba nu au dorit ca această învățătură să câștige teren în viața bisericilor de care ei se ocupau și s-au împotrivit. Pentru a rezolva situația și pentru a vedea dacă este în armonie cu frații săi Pavel a mers la Ierusalim. Discuțiile de acolo au fost intense și a avut loc un schimb de vorbe și păreri deosebite. În discuție se afla Evanghelia și un fals. Dacă am da crezare veștii care spune că mântuirea se obține prin circumcizie am observa că această teorie neagă pe deplin puterea lui Hristos de a mântui.

Observăm în această adunare, precum și în lucrurile care au generat-o și care i-au urmat, că singura cale prin care oamenii pot ajunge la înțelegerea corectă a Evangheliei este prin călăuzirea Duhului Sfânt. Petru și Iovov, iluminați de Duhul lui Dumnezeu au înțeles că Dumnezeu a condus lucrarea lui Pavel și că Evanghelia lui este adevărată.

Versetul 2:

**M-am suit, în urma
unei descoperiri, și le-
am arătat Evanghelia,
pe care o
propovăduiesc eu
între Neamuri, în
deosebi celor mai cu
vază, ca nu cumva să
alerg sau să fi
alergat în zadar.**

Admițând că această vizită este cea din Fapte 15, după cum spuneam mai sus, declarația lui Pavel de aici, că Dumnezeu l-a îndrumat să viziteze Ierusalimul pare să fie în conflict cu aceea a lui Luca, care spune că Pavel și Barnaba au fost trimiși la Ierusalim de biserica din Antiohia (Fapte 15: 2). Dar pentru că Dumnezeu nu se poate contrazice aceste două versete trebuie să fie corecte ambele. Dar cum? Atât Pavel, cât și biserica din Antiohia au fost îndrumați de Dumnezeu să facă vizita la Ierusalim la care apostolul face referire în versetul 2. Într-un chip asemănător Duhul Sfânt și biserica au fost uniți la trimiterea lui Pavel și a lui Barnaba în întâia lor călătorie misionară (Fapte 13: 2-3). Comparați și Numeri 13: 1-2 cu Deuteronomul 1: 22. Adesea Pavel a primit iluminare cerească, la diferite ocazii el a fost îndrumat, înștiințat sau încurajat de Dumnezeu (vezi Fapte 16: 9; 20: 23; 23: 11; 27: 22-26).

Pavel a vrut să se asigure că predicarea lui este aceeași cu a fraților care au umblat cu Hristos. El a înțeles că dacă ceea ce el a predicat nu este în armonie cu predicarea ucenicilor, lucrarea lui nu era de nici un folos. Deși el a știut că a fost trimis de Dumnezeu să ducă această solie, a ales să facă acest lucru pentru că bisericile unde el a lucrat aveau nevoie de această confirmare pentru că iudeii veniți de la Ierusalim învățau câteva lucruri diferite de ceea ce spunea el.

Versetul 3:

**Nici chiar Tit, care
era cu mine, măcar că
era Grec, n-a fost silit
să se taie împrejur,**

Faptul că lui Tit, care era grec, nu i s-a cerut să se taie împrejur pentru a putea veni în compania fraților de la Ierusalim este o dovadă că ucenicii Domnului priveau această chestiune la fel ca și apostolul Pavel. S-ar putea să mai fi fost încă un motiv puternic în mintea lui Pavel pentru amintirea acestui aspect. Timotei, el însuși un galatean, jumătate iudeu, jumătate dintre neamuri, fusese circumcis la începutul lucrării sale ca o concesie pentru prejudecata iudaică (Fapte 16: 1-3). Compromisul era de natură practică intenționat să faciliteze predicarea Evangheliei printre iudeii din țările locuite de neamuri. În cazul lui Tit, un om pur-sânge dintre neamuri, lucrurile erau diferite. Dacă Pavel ar fi consimțit să circumcidă pe Tit și-ar fi tăgăduit Evanghelia și ar fi apărut că admite că aceste forme exterioare erau esențiale pentru mântuire. Scopul lui Pavel în menționarea incidentului care cuprindea pe Tit este de a cita un caz când apostolii înșiși nu au cerut ca un om dintre neamuri să fie tăiat împrejur. Faptul că apostolii din

Ierusalim nu au cerut ca Tit să fie circumcis este o dovadă cu privire la inconsistența poziției împotrivoritorilor lui Pavel.

Incidentul descoperă atât consecvența lui Pavel, cât și bunăvoința fraților de la Ierusalim de a da la o parte tradițiile în care fuseseră crescuți și de a recunoaște adevărul atunci când acesta le-a fost prezentat printr-o altă persoană aleasă de Duhul lui Dumnezeu. Duhul este Cel care a făcut cu putință ca Dumnezeu să lucreze în și prin biserica primară pe o cale minunată. El dorește să imprime bisericii de azi același duh de iubire, unitate și disponibilitate de a primi o lumină nouă. Numai așa biserica va reuși să ducă la îndeplinire mandatul dat de Domnul Hristos.

Versetul 4:
din pricina fraților
mincinoși, furișaji și
strecurați printre noi,
ca să pândescă
slobozenia, pe care o
avem în Hristos Isus,
cu gând să ne aducă
la robie;

Despre ce robie vorbește Pavel în versetul 4? Se poate ca acest verset să poată fi înțeles prin alte cuvinte ale lui Pavel?

„Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire? Dar mulțămiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățaturii, pe care ați primit-o.”

Romani 6: 16-17

și

„Căci, atunci când erați robi ai păcatului, erați slobozi față de neprihănire.”

Romani 6: 20

Conform acestor versete ascultarea de păcat este robie și implică lipsa libertății. Prezența libertății este lipsa păcatului. Dar păcatul nu este îndepărtat prin lege, pentru că prin ea vine cunoștința despre păcat (Romani 3: 20), nici prin tăierea împrejur pentru că ea nu este decât un semn.

Dacă bisericile din Galatia dădeau ascultare celor care le spuneau o altă evanghelie ei deveneau robi ai celor care îi învățaseră așa. Această robie însemna că nu mai au libertatea lui Hristos. În capitolul 1 al Epistolei către Galateni Pavel a spus

despre acești oameni că tulbură bisericile și doresc să răstoarne Evanghelia lui Hristos (Galateni 1: 7). După terminarea adunării de la Ierusalim apostolii au scris o scrisoare fraților din Antiohia (Fapte 15: 23) în care au specificat că cei care i-au tulburat nu au fost trimiși de ei. Astfel vedem că problema bisericilor din Galatia era prezentă și în alte părți.

Unii din evrei, deși se făcuseră creștini, nu au înțeles pe deplin care este rolul Legii și al tăierii împrejur. Crezând că fac un bine lui Dumnezeu și bisericii lui Hristos ei au început să corecteze religia fraților lor. Lucrarea lor nu era lucrarea Duhului Sfânt și de aceea Pavel a fost nevoit să ceară bisericilor să osândească o astfel de învățătură. Evreii au făcut din mântuire o chestiune omenească și nu au înțeles lucrarea Dumnezeirii în salvarea păcătosului. Ei nu au înțeles care era rolul tăierii împrejur și al Legii, lucru pe care Pavel l-a înțeles după ce Isus Hristos i s-a descoperit. El spune așa:

„ludeu nu este acela care se arată pe dinafară că este ludeu; și tăiere împrejur nu este aceea care este pe dinafară, în carne. Ci ludeu este acela care este ludeu înlăuntru; și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă; un astfel de ludeu își scoate lauda nu de la oameni, ci de la Dumnezeu.”

Romani 2: 28-29

Ce ar fi trebuit să înțeleagă un evreu din porunca dată de Dumnezeu lui Avraam atunci când i s-a cerut să se taie împrejur? (vezi Geneza 16-17).

După ce Avraam a crezut făgăduința lui Dumnezeu că sămânța sa nu va putea fi numărată, iar lucrul acesta i-a fost socotit ca neprihănire (Geneza 15: 1-6), patriarhul, văzând că fiul care ar fi trebuit să-i poarte numele nu se mai naște, a ascultat sfatul dat de soția sa și a manifestat astfel necredință în Dumnezeu. Rezultatul a fost un eșec – în loc de un moștenitor s-a născut un rob, dar Avraam se pare că încă nu știa. După 13 ani (Geneza 17: 1) Dumnezeu i se arată lui Avraam și-i cere să creadă în El repetându-i făgăduința din capitolul 15. Avraam a primit semnul tăierii împrejur ca o aducere aminte a eșecului său și a convingerii că în planurile lui

Dumnezeu „carnea nu folosește la nimic” (Ioan 6: 63). Tăierea împrejur trebuia să fie un semn al faptului că inima este predată lui Dumnezeu prin credință și evreii ar fi trebuit să știe că ori de câte ori manifestau necredință în Domnul tăierea lor împrejur nu le folosea la nimic. Făgăduințele lui Dumnezeu pot fi realizate numai prin dezbrăcarea de trupul păcatelor firii pământești. Dumnezeu a putut împlini planul său doar atunci când Avraam a înțeles că trebuie să creadă și nimic mai mult. Același mecanism funcționează și în procesul mântuirii, îndreptățirii și desăvârșirii. Omul trebuie să creadă că Dumnezeu îi va da o inimă nouă în care va așeza Legea Sa (Ezechiel 36: 26-27 și Evrei 8: 10, 10: 16). Avraam a fost cu adevărat tăiat împrejur când L-a lăsat pe Dumnezeu să-și ducă la îndeplinire făgăduința, atunci când a învățat să se supună. Tăierea împrejur exterioară nu a fost niciodată mai mult decât un semn al tăierii împrejur a inimii. A face din aceasta un criteriu pentru mântuire înseamnă a aduce robia în viața omului, neprihănirea prin credință nu mai funcționa, iar rezultatul era trăirea în păcat.

Isus a spus: „Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le spun Eu, sunt duh și viață” (Ioan 6: 63). Când a spus aceste cuvinte Mântuitorul vorbea despre faptul că numai prin sângele Său se poate obține viața veșnică. Iudeii care tulburau bisericile nu le cereau acestora să nu mai țină Legea și nici Pavel nu a făcut-o (Romani 7: 7, 12, 14, 22, 8: 4, 13 etc.). Iudeii le cereau să păzească Legea pentru ca prin ascultarea de ea să devină neprihăniți. La fel cum nu au înțeles rolul tăierii împrejur, ei nu au înțeles rolul Legii. A căuta să obții neprihănirea prin păzirea Legii însemna să încerci să obții făgăduința lui Dumnezeu prin propriile eforturi. Lucru pe care Dumnezeu nu L-a cerut nimănui. Tăierea împrejur a evreilor stătea ca semn pentru păzirea Legii. Dar adevărata tăiere împrejur era de fapt lucrarea lui Dumnezeu prin care Creatorul pune Legea Sa în inima făpturii create. A căuta să aduci la îndeplinire făgăduința neprihănirii și a vieții veșnice prin ascultarea de Lege era un jug pe care nu Dumnezeu, ci evreii și l-au pus în spinare. Era jugul robiei ascultării de păcat. Hristos este cel care oferă eliberarea.

Prin urmare, oricine face pe credincioși să se încreadă pentru îndreptățire în ascultarea de Lege, pur și simplu îi pune

în jug și îi face robi ai păcatului, pentru că oricât s-au sforțat evreii să asculte de Lege nu au reușit. Astfel putem înțelege bine cuvintele apostolilor: „Acum dar, de ce ispiți pe Dumnezeu, și puneți pe grumazul ucenicilor un jug, pe care nici părinții noștri, nici noi nu l-am putut purta?” (Fapte 15: 10). Legea care te condamnă și care îți arată vina față de Dumnezeu, nu te poate salva. Aici intervine harul și credința, că Dumnezeu care a făgăduit că va avea un popor neprihănit va reuși să-și ducă la îndeplinire planul în ciuda tuturor lucrurilor care ar putea spune că nu este așa.

Versetul 5:
**noi nu ne-am supus și
nu ne-am potrivit lor
nicio clipă măcar,
pentru ca adevărul
Evangheliei să
rămână cu voi.**

Învățătura acestor frați iudei îndepărta biserica de cel care este Capul bisericii, Hristos. În El, Dumnezeu a oferit întregul cer, iar prin suirea Sa la Tatăl a făcut posibilă venirea Duhului Sfânt. Cei care trăiesc după îndemnurile Duhului nu mai sunt osândiți, pentru că ei nu mai dau ascultare pornilor firii pământești (Romani 8: 1-2 și 4). Porunca Legii trebuie împlinită în noi, însă nu prin puterea cărnii, ci prin puterea Duhului. Aceasta este nașterea din nou. O învățătură care îndepărta biserica de Hristos trebuia repede respinsă. Pavel a iubit bisericile unde a lucrat și și-a dorit ca adevărul Evangheliei să rămână la ei.

Versetele 6-10:
**Cei ce sunt socotiți
ca fiind ceva-orice ar
fi fost ei, nu-mi pasă:
Dumnezeu nu caută la
fața oamenilor-
aceștia, zic, ei cei cu
vază nu mi-au adaus
nimic.**

În general, convertiții iudei nu erau dispuși să se miște tot atât de repede, după cum providența lui Dumnezeu le deschidea calea. Ca urmare a lucrării apostolilor printre Neamuri, era clar că convertiții dintre aceștia din urmă vor întrece cu mult la număr pe convertiții dintre iudei. Iudeii se temeau că, dacă restricțiile și ceremoniile legii lor nu aveau să fie obligatorii pentru Neamuri, drept condiție pentru părtășia în biserică, particularitățile naționale ale iudeilor, care până aici îi ținuseră deosebiți de toți ceilalți oameni, în cele din urmă vor ajunge să dispară printre aceia care primeau solia Evangheliei.

**7 Ba dimpotrivă,
când au văzut că mie
îmi fusese încredințată
Evanghelia pentru cei
netăiați împrejur,
după cum lui Petru îi
fusese încredințată
Evanghelia pentru cei
tăiați împrejur,**

Iudeii totdeauna se mândreau cu rânduielile date lor de Dumnezeire; și mulți dintre aceia care fuseseră convertiți la credința lui Hristos încă mai considerau că, din moment ce Dumnezeu a fixat odată, în mod lămurit, felul de închinare iudaică, era foarte puțin probabil că El ar îngădui vreodată vreoa schimbare în vreuna din îndrumările date. Ei stăruiau că legile și ceremoniile iudaice trebuie să facă parte din rânduielile religiei creștine. Ei erau înceți în a înțelege că toate jertfele

8 **căci Cel ce făcuse din Petru apostolul celor tăiați împrejur, făcuse și din mine apostolul Neamurilor-**

9 **și când au cunoscut harul, care-mi fusese dat, Iacov, Chifa și Ioan, care sunt priviți ca stâlpi, mi-au dat mie și lui Barnaba, mâna dreaptă de însoțire, ca să mergem să propovăduim: noi la Neamuri, iar ei la cei tăiați împrejur.**

10 **Ne-au spus numai să ne aducem aminte de cei săraci, și chiar așa am și căutat să fac.**

Versetele 11-12:

11 **Dar când a venit Chifa în Antiohia, i-am stătut împotriva în față, căci era de osândit.**

12 **În adevăr, înainte de venirea unora de la Iacov, el mânca împreună cu Neamurile; dar când au venit ei, s-a ferit și a stat deoparte, de teama celor tăiați împrejur.**

aduse nu au fost altceva decât o preînchipuire a morții Fiului lui Dumnezeu, în care tipul întâlnea antitipul, iar la cruce ei stăteau față în față cu realitatea pe care o simbolizau jertfele.

Petru și Iacov, care au fost alături de Domnul Hristos au înțeles cum stau lucrurile. De asemenea au văzut că Dumnezeu este Cel care l-a făcut pe Pavel apostol al neamurilor. Supunerea față de călăuzirea Duhului sfânt i-a făcut în stare să poată înțelege aceste lucruri și să-i ofere lui Pavel și lui Barnaba mâna dreaptă de însoțire. Recunoscând chemarea lui Pavel de a predica Evanghelia la neamuri și harul care-i fusese dat, Petru și Iacov au demonstrat legătura pe care ei o aveau cu Dumnezeu. Cei care sunt conduși de Duhul lui Dumnezeu vor cunoaște lucrarea Duhului în alte persoane chiar dacă nu se cunosc de aproape. Cea mai sigură dovadă că cineva nu are o relație apropiată cu cea de-a treia persoană a Dumnezeirii este văzută atunci când acesta nu recunoaște lucrarea Duhului Sfânt. Apostolii aveau Duhul Sfânt, iar acest har le-a ajutat să înțeleagă că Pavel face lucrarea lui Dumnezeu, deși într-o modalitate diferită de a lor.

Între apostoli și Pavel nu au existat diferențe de opinie legate de ce anume constituie Evanghelia. Este adevărat că biserica timpurie a avut și „frați mincinoși”, dar aceștia nu erau biserica, trupul lui Hristos.

Ceva mai târziu Petru a vizitat Antiohia. Acolo el a câștigat încrederea multora prin purtarea sa prudentă față de convertiții dintre Neamuri. Pentru o vreme, el s-a purtat potrivit luminii date din cer și viziunii pe care a primit-o de la Dumnezeu (Fapte 10: 1 până la Fapte 11: 18). Însă, când unii dintre iudeii care țineau cu strășnicie la tradiția lor au venit de la Ierusalim, în mod neînțelept Petru și-a schimbat atitudinea față de convertiții dintre păgâni. Unii dintre iudei s-au prefăcut și ei cu el, „așa că până și Barnaba a fost prins în lanțul fățărniciei lor”. Descoperirea acestor slăbiciuni din partea acelor care fuseseră respectați și iubiți ca niște conducători a lăsat o foarte dureroasă impresie în mințile credincioșilor dintre Neamuri. Însă Pavel, care a văzut influența nimicitoare pentru biserică, prin purtarea cu două fețe a lui Petru, l-a mustrat pe față pentru ascunderea adevăratelor sale sentimente. În fața bisericii, Pavel l-a întrebat pe Petru: „Dacă

Versetele 13-14:

13 Împreună cu el au început să se prefacă și ceilalți iudei, așa că până și Barnaba a fost prins în lațul fățarniciei lor.

14 Când i-am văzut eu că nu umblă drept după adevărul Evangheliei, am spus lui Chifa în fața tuturor: „Dacă tu, care ești iudeu, trăiești ca Neamurile, și nu ca iudeii, cum silești pe Neamuri să trăiască în felul iudeilor?”

tu, care ești iudeu, trăiești ca Neamurile, și nu ca iudeii, cum silești pe Neamuri să trăiască în felul iudeilor?”

Petru a văzut greșeala în care căzuse și a căutat de îndată să îndrepte răul pe care-l săvârșise, atât cât îi stătea în putere. Dumnezeu, care cunoaște sfârșitul de la început, i-a îngăduit lui Petru să-și dea pe față slăbiciunea caracterului său, pentru ca încercatul apostol să vadă că în sine însuși nu era nimic cu care să se mândrească.

Istoria acestei abateri de la dreptele principii stă ca o solemnă avertizare pentru credincioșii ce se găsesc în locuri de răspundere în lucrarea lui Dumnezeu, ca nu cumva să aibă o cădere de la integritatea lor, ci, dimpotrivă, să stea tari la principiu. Cu cât sunt mai mari răspunderile puse asupra uneltei omenești și cu cât sunt mai mari ocaziile lui de a sfătui și a supraveghea, cu atât mai mult va produce vătămare, și aceasta în mod sigur dacă nu urmează cu mare grijă calea Domnului și nu lucrează în armonie cu providența Duhului Sfânt.

După toate eșecurile lui Petru atunci când a umblat cu Hristos, după căderea din seara arestării și restabilirea lui înainte de înălțare, după îndelungații lui ani de slujire, cunoașterea atât de aproape a lui Hristos, cunoștința lui despre umblarea Mântuitorului în totul, potrivit principiilor drepte; după toate îndrumările primite, după toate darurile, cunoștința și influența dobândite prin predicarea și învățarea Cuvântului, nu este ciudat ca el să se poarte în mod fățarnic și să ocolească principiile Evangheliei de teama oamenilor sau pentru a primi cinste? Nu este ciudat ca el să șovăie în a proceda după dreptate? Fie ca Dumnezeu să facă pe fiecare om să-și dea seama de neputința sa în a-și îndruma propria sa ființă spre Canaanul ceresc.

Căderea lui Petru este o dovadă că nu putem fi fără Dumnezeu nici măcar o clipă fără a fi în pericol. Dependența de Hristos este cheia biruinței noastre. Pretenția de a fi iudeu, sau creștin, te obligă să te porți conform învățăturilor lui Dumnezeu.

Adevărata Evanghelie

Galateni 1: 1 – 2: 14 reprezintă o apărare a Evangheliei pe care Pavel a predicat-o și pe care urmează ca de acum înainte să o prezinte în scrisoarea trimisă bisericilor din Galatia. Tot în această parte aflăm că Pavel a fost trimis de Dumnezeu pentru a predica neamurilor Evanghelia și că apostolii de la Ierusalim au aprobat acreditarea lui și solia pe care a dus-o între neamuri.

Trecând de preliminarii vom intra în cele ce urmează în studiul adevăratei și unicei Evanghelii. Dar înainte de a face acest lucru trebuie să conștientizăm că ceea ce urmează să citim este de o inestimabilă valoare pentru sufletele noastre. Valoarea Evangheliei lui Isus Hristos, pe care o predica Pavel, este conștientizată prin înțelegerea cuvintelor: „Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema! Cum am mai spus, o spun și acum: dacă vă propovăduiește cineva o Evanghelie, deosebită de aceea pe care ați primit-o, să fie anatema!” (Galateni 1: 8-9). Aceste cuvinte ne spun că vom găsi frumusețea Evangheliei în studiul acestei Epistole, pentru că Pavel urmează să vorbească din nou despre Evanghelia pe care a predicat-o bisericilor din Galatia. Aceasta înseamnă că ceea ce vom găsi în această carte nu poate fi alterat sau schimbat nici măcar de un înger care ar veni din ceruri. Evanghelia din celelalte cărți ale Bibliei, inclusiv din Vechiul Testament, trebuie să fie Evanghelia din Galateni, iar aceasta trebuie să se potrivească exact cu celelalte.

Acestea fiind zise vom fi conștienți de faptul că studiul acestei epistole va face apel la cea mai mare atenție pe care o putem oferi și la cel mai mare interes. Sub influența Duhului lui Dumnezeu cel „flămând și însetat după neprihănire” (Matei 5: 6) va fi săturat. Pentru că Evanghelia vorbește despre neprihănire! Iar neprihănirea ca și concept este legată de alte concepte ca: îndreptățire, sfințire și legământ.

Terminând de studiat versetul 14 și pregătindu-ne pentru versetul 15, verset cu care începe punctul culminant al epistolei, observăm în spusele lui Pavel un apel pentru „adevărul Evangheliei”. Aceasta este solia lui Dumnezeu și ea trebuie să meargă nealterată în lume. Domnul Hristos le-a spus ucenicilor următoarele cuvinte: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” (Matei 24: 14). Înțelegem de aici că sfârșitul nu va veni oricând și oricum. Mai întâi trebuie ca Evanghelia Împărăției să fie propovăduită în toată lumea. Dar aceasta nu este singura condiție. Inspirat de Duhul Sfânt, apostolul Pavel spune că sfârșitul „nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință, și de a se descoperi omul fărădelegii (sau: omul păcatului), fiul pierzării, protivnicul, care se înalță mai pe sus de tot ce se numește «Dumnezeu», sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.” (2 Tesaloniceni 2: 3-4). Vedem că înainte de a doua venire a Domnului Hristos Evanghelia trebuie predicată lumii, trebuie să aibă loc părăsirea credinței, adică a Evangheliei și să se descopere omul fărădelegii, adică antihristul. Dacă ne

vom adresa câteva întrebări în legătură cu cele spuse mai sus și vom răspunde biblic la ele, vom vedea cum ne raportăm noi față de revenirea pe care o așteptăm atât de mult. Este Evanghelia pe care eu o cred și pe care o spun și altora adevărata Evangheliie? Ce înseamnă lepădarea de credință? Cine este omul fărădelegii și cum se va descoperi omul fărădelegii?

Pentru a putea răspunde mai ușor la aceste întrebări avem nevoie să citim Apocalipsa 14. Acolo descoperim o grupă specială de oameni care a fost răscumpărată de pe pământ ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel (Isus Hristos). Oameni fără vină înaintea lui Dumnezeu. Descoperim apoi un înger, primul, care zbura prin mijlocul cerului cu Evanghelia veșnică. Ca sol al lui Dumnezeu el trebuie să ducă Evanghelia „locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod”. Apoi a urmat un alt înger. Ce pot să vestească îngerii dacă nu Evanghelia? Apoi a venit al treilea, tot cu Evanghelia: **„Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei, și oricine primește semnul numelui ei! **Aici este răbdarea sfinților, cari păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.**”** (Apocalipsa 14: 9-12).

Cei trei îngeri sunt trimiși să vestească Evanghelia. O facem și noi împreună cu ei? Avem noi Evanghelia celor trei îngeri? Poate că vă întrebați de ce ar trebui făcută o corelație între Evangheliie și Apocalipsa 14. Întrebarea este justificată pentru cercetătorul serios, iar răspunsul, pe care îl va găsi tot în Apocalipsa 14 îl va responsabiliza. Mergând mai departe cu Ioan în viziunea sa vedem un nor alb, iar pe nor pe cineva care semăna cu Fiul omului, pe care îl așteptăm. Avea o cunună de aur și o seceră ascuțită. Nu poate fi altcineva decât Domnul nostru! Apoi vedem împreună cu Ioan un înger, ieșind din Templul care este în ceruri și strigând la cel ce stătea pe nor: „Pune secera Ta și seceră: pentru că a venit ceasul să seceri, și secerișul pământului este copt.” (Apocalipsa 14: 15). Cel ce stătea pe nor a secerat pământul! Poate că aceste lucruri nu ne spun nimic care să ne impresioneze, dar noi suntem oamenii care spunem că Biblia se interpretează singură. Ce este secerișul? În Matei 13: 39 ni se spune că secerișul este timpul sfârșitului. În această viziune a lui Ioan sfârșitul a venit după ce cei trei îngeri și-au rostit solia, după ce au dus Evanghelia veșnică. Să ne aducem acum aminte de cuvintele Domnului nostru: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” (Matei 24: 14). Evanghelia aceasta a Împărăției este Evanghelia veșnică, adevărata Evangheliie. O avem noi? Tot ea, în solia celui de al treilea înger, deconspiră pe omul fărădelegii. Știm noi cine este? Spunem și altora? Ducem Evanghelia?

Deși este necesar, nu ne vom ocupa în acest studiu de lepădarea de credință și nici de omul fărădelegii, ci numai de Evangheliie, de acea veste bună pe care Hristos i-a descoperit-o lui Pavel. Pentru că fiecare suflet trebuie să știe că ceea ce crede, este sau nu este Evanghelia Împărăției, Evanghelia veșnică, adică adevărata Evangheliie.

Versetul 15:
Noi suntem Iudei din fire, iar nu păcătoși dintre Neamuri.

Spune oare Pavel că ei fiind evrei nu sunt păcătoși așa cum sunt neamurile? Face și el o diferență între cei cărora a fost trimis să le predice Evanghelia? Nu, iar lucrul acesta se va vedea în versetul următor. Ceea ce spune Pavel aici este că ei erau păcătoși iudei și nu păcătoși dintre neamuri și asta constituia o diferență.

Versetul 16:
Totuși, fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit, prin faptele Legii, ci numai prin credința lui Isus Hristos, am crezut și noi în Hristos Isus, ca să fim socotiți neprihăniți prin credința lui Hristos, iar nu prin faptele Legii; pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii.

De ce a crezut Pavel și alții în Hristos? Pentru că nu erau păcătoși? Nu, ci pentru că erau păcătoși! Omul care are nevoie să fie socotit neprihănit, adică să fie îndreptățit, este omul care nu are prin sine însuși această neprihănire, ci ce are el este păcatul. Pavel, fiind fariseu, lucra ca să obțină acea neprihănire, dar când Hristos și-a descoperit în el Evanghelia, Saul din Tars a înțeles că el este un păcătos iudeu. Orice lucru cu care s-ar fi putut lăuda ca evreu trebuia lepădat de dragul lui Hristos. Nimic nu le era de folos, ci numai credința lui Isus Hristos. Pavel s-a văzut nevoit să recunoască că nu poate fi socotit neprihănit prin faptele legii, ci numai prin credința lui Isus Hristos. Când a înțeles aceasta a crezut și el în Hristos, împreună cu ceilalți apostoli „ca să fim socotiți neprihăniți prin credința lui Hristos”.

Observați că în versetul 16 din stânga s-au făcut două modificări. Apare de 2 ori „lui” și nu de trei ori „în”. Aceasta nu este o modificare a textului biblic ci o corectare necesară în limba română, la acele traduceri unde nu s-a tradus corect. De două ori în Galateni și o dată în Apocalipsa 14: 12 se vorbește despre credința lui Isus Hristos. Credința Lui este cea prin care suntem socotiți neprihăniți. Dar ce este credința Lui? La această întrebare vom răspunde mai târziu.

Versetul 16 este foarte important. El ne arată că omul nu este îndreptățit sau considerat neprihănit prin lege. Prin nicio lege, indiferent cine a promulgat-o, ci numai prin credința lui Isus Hristos. Cei care vor înțelege aceasta vor zice și ei împreună cu Pavel și apostolii: „am crezut și noi în Hristos Isus, ca să fim socotiți neprihăniți prin credința lui Hristos”. Când credem în Isus Hristos, credința Lui lucrează în noi și pentru noi și suntem îndreptățiți, adică socotiți neprihăniți.

În cuvintele pe care Pavel le-a spus lui Petru cu ocazia schimbării sale de atitudine se găsește un punct vital care pentru a fi descoperit cere un pic de atenție. Punctul este

acesta: noi care suntem evrei din fire, care avem toate avantajele pe care Dumnezeu le-a dat urmașilor lui Avraam, care-i avem pe părinți, avem legământul, legea, ceremoniile, toate date evreilor în mod direct de Dumnezeu – noi care suntem evrei din fire și nu păcătoși dintre neamuri – chiar noi, „am crezut ... în Hristos Isus, ca să fim socotiți neprihăniți prin credința lui Hristos, iar nu prin faptele Legii; pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii.” Petre, faptul că am crezut în Hristos, deși suntem evrei, ca să fim îndreptățiți prin credința Lui este o declarație publică a faptului că recunoaștem că în lege nu se găsește îndreptățirea, legea ne condamnă (Romani 3: 20), dar nu ne îndreptățește. Dacă noi care am avut atâtea privilegii nu am putut fi îndreptățiți decât prin credința lui Isus, atunci aceste neamuri cum ar putea altfel?

Experiențele conduse de Duhul lui Dumnezeu din cartea *Faptele apostolilor* arată cu claritate că atât evreii, cât și neamurile, nu puteau fi salvați decât prin credința lui Isus Hristos. Ne întoarcem la întrebarea de mai sus: ce este credința lui Isus?

Credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos (Romani 10: 17). Cuvântul este însuși Hristos (Ioan 1: 1). Deci credința vine prin Hristos. Și nu numai că vine prin Hristos, tot el o desăvârșește (Evrei 12: 2). Niciunul dintre oameni nu poate spune despre credința lui că este slabă, decât dacă ceea ce el numește credință nu este de la Hristos. Credință slabă nu există. Un om poate fi slab în credință, adică îi este teamă să se încreadă în Dumnezeu, dar credința care vine de sus este tare. De aceea, numai prin credința Lui poate fi omul îndreptățit. Hristos are o credință vie și dacă credem în El credința Lui va lucra îndreptățirea noastră. Hristos nu poate să-și exercite credința Lui în noi și pentru noi decât dacă îl lăsăm să locuiască în noi și credem în Cuvintele Sale. Credința pe care ne-o va da nouă atunci când îi vom preda întreaga noastră ființă este propria Sa credință pe care puterile întunericului au încercat-o până la extrem și nu au putut-o distruge, a fost aprobată de Dumnezeu și nu va da greș niciodată. Noi nu trebuie să încercăm să fim ca El, să ne stimulăm mintea să gândească pozitiv, nu trebuie să exersăm să avem multă credință ca El, aceasta este îndreptățire prin

fapte, ci pur și simplu să-L lăsăm să ne dea credința Sa și să o dezvolte în noi până la desăvârșire. Simplu! Și totuși greu, pentru că ne place îndreptățirea prin fapte. Ioan 1: 12 ne spune că cei care cred în Numele Lui au primit dreptul de a se face copii ai lui Dumnezeu. A crede în Numele Său înseamnă a crede că El este Fiul lui Dumnezeu, adică Dumnezeu adevărat. A crede că este Fiul lui Dumnezeu, El fiul Mariei, înseamnă a crede că s-a făcut om ca și noi (1 Timotei 3: 16¹¹), noi care trăim astăzi pe pământ. Minteă noastră trebuie să fie a Lui și gândurile noastre să fie supuse gândurilor Lui (Filipeni 2: 5, 2 Corinteni 10: 5). Aceasta înseamnă o refacere a chipului și a semănării Sale în noi. O nouă geneză! Când credem așa, înțelegem că El trebuie să fie cu totul al nostru și noi cu totul ai Lui. Când acest lucru se va întâmpla, când El va trăi în noi, Mântuitorul își va exercita propria Sa credință și vom fi îndreptățiți.

Credința lui Isus! Se vorbește despre ea, dar nu este înțeleasă. Ce anume este credința lui Isus, care aparține Evangheliei din Epistola către Galateni și soliei celui de al treilea înger din Apocalipsa 14? Isus devenind purtătorul păcatelor noastre pentru a putea deveni Mântuitorul care ne iartă păcatele. El a fost tratat așa cum meritam să fim tratați noi. El a venit în această lume pentru a lua păcatele oamenilor, pentru ca aceia dintre oameni care doresc să poată lua neprihănirea Sa. Credința în capacitatea lui Hristos de a ne salva în mod amplu, cu totul și pe deplin este credința lui Isus. De a ne salva din păcat și nu în păcat. Ceea ce nu a putut împlini cu evreii, din pricina necredinței lor în Evanghelia Vechiului Testament, trebuie să îplinească cu noi, după aceeași Evanghelie dar văzută pe viu în Noul Testament.

„Rămășițele lui Israel nu vor mai săvârși nelegiuire, nu vor mai spune minciuni, și nici în gura lor nu se va mai găsi o limbă înșelătoare.”

Țefania 3: 13

---

¹¹ Traducerile care folosesc Textus Receptus spun în loc de „cel ce”, „Dumnezeu” și este numai normal să fie așa – Emanuel, Dumnezeu cu noi.

Versetul 17:
**Dar dacă, în timp ce
căutăm să fim socotiți
neprihăniți în Hristos,
și noi înșine am fi
găsiți ca păcătoși,
este oare Hristos un
slujitor al păcatului?
Nicidecum!**

Este Hristos un slujitor al păcatului? Pavel spune că nu. Însă la întrebarea aceasta trebuie să răspundem noi și putem face aceasta numai dacă înțelegem exact ce întreabă Pavel. Ce înseamnă să fi găsit ca păcătos? Să fi păcătos, evident! Dar ce înseamnă să fi păcătos? Să păcătuiești, evident! Dar cine îmi spune mie că sunt păcătos pentru că păcătuiesc? Biserica? Comitetul? Sinodul sau papa? Nu! Legea! Ea este cea care îmi spune ce este păcatul și ori de câte ori vreau să știu ce este păcătos în ochii lui Dumnezeu nu am de făcut altceva decât să merg la Lege și la mărturie:

„... prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului.”

Romani 3: 20

„«La lege și la mărturie!» Căci dacă nu vor vorbi așa,
nu vor mai răsări¹² zorile pentru poporul acesta.”

Isaia 8:20

Într-o altă epistolă Pavel ne explică faptul că dacă nu mai există Lege nu mai există păcat:

„căci fără Lege, păcatul este mort.”

Romani 7: 8

Iar Ioan este și el foarte clar:

„Oricine face păcat, face și fărădelege; și
păcatul este fărădelege.”

1 Ioan 3: 4

A fi găsit păcătos înseamnă a fi găsit călcător al Legii. A fi găsit călcător de Lege, fără de Lege, în vreme ce încerci să fi socotit neprihănit prin Hristos înseamnă că faci din Hristos un slujitor al păcatului. Dar El nu este un slujitor al păcatului. Cine trăiește prin credința lui Isus Hristos trebuie să fie separat de păcat.

„Totuși temelie tare a lui Dumnezeu stă
nezguduită, având pecetea aceasta: «Domnul
cunoaște pe cei ce sunt ai Lui»; și: «Oricine rostește

¹² Sau „La lege și la mărturie; dacă ei nu vorbesc conform acestui cuvânt, este pentru că nu au lumină în ei.” – Fidela.

Numele Domnului, să se depărteze de
fărădelege!»”

2 Timotei 2: 19

Adică să nu mai păcătuiească. În vreme ce marea masă a creștinătății caută să fie îndreptățită prin credința în (sau lui) Isus Hristos, face din Mântuitorul un slujitor al păcatului, prin aceea că nu sunt supuși Legii Sale. Dar El nu este un slujitor al păcatului!

Păcatul este încălcarea Legii. Care Lege? Călcarea cărei Legi constituie păcatul?

„Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nicidecum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: «Să nu poftești!» Apoi păcatul a luat prilejul, și a făcut să se nască în mine prin porunca tot felul de pofte; căci fără Lege, păcatul este mort.”

Romani 7: 7-8

Deci, „Să nu poftești!” face parte din Legea care îmi arată păcatul. Dar acea Lege îmi mai spune „să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău”, „să nu furi”, „să nu preacurvești”, „să nu ai alți Dumnezeu în afară de Mine”, „adu-ți aminte de ziua de odihnă” etc. Legea care îmi spune mie ce este păcatul este Legea pe care Dumnezeu a rostit-o, pe care a scris-o de două ori pe două table și în care se regăsesc toate poruncile morale din Sfintele Scripturi. Ea este Legea care arată omului ce este păcatul, prin aflarea ei vine cunoștința păcatului, adică știm când păcătuim. Aceasta este Legea, singura Lege, prin care atunci când „căutăm să fim socotiți neprihăniți în Hristos” am putea fi „găsiți ca păcătoși”. Păcatul nu există fără Legea lui Dumnezeu. Dar în vreme ce Legea aceasta îmi arată vina, ea nu poate fi și o cale pentru îndreptățire. Domnul Hristos nu a venit în această lume pentru a fi un slujitor al păcatului, ci pentru a-i salva pe oameni din păcat. Cu alte cuvinte Hristos a venit să îi ajute pe oameni ca să nu mai încalce Legea lui Dumnezeu. „Du-te și să nu mai păcătuiești” s-a auzit des de pe buzele Lui. Credința Lui este că ne poate salva de orice păcat:

„El S-a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege, și să-Și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune.”

Tit 2: 14

Oare Hristos i-a îndreptățit pe oameni ca apoi aceștia să fie liberi să calce Legea? Asta este ceea ce întreabă Pavel. „Nicidecum”, răspunde tot el. I-a salvat pe oameni din păcat ca ei să continue să trăiască în păcat? „Nicidecum”. Căutăm să fim îndreptățiți prin Hristos pentru ca să putem să păcătuim în continuare? „Nicidecum”. Faptele bune sunt un rezultat al celor flămânzi și însetați după neprihănire, a celor care trăiesc prin credința lui Isus Hristos.

Când credem Cuvintele lui Dumnezeu și mergem la Isus cu toate slăbiciunile noastre, când îl primim în inimă pe deplin, El este al nostru și noi ai Lui, când credința Sa lucrează în noi, atunci Legea va fi de asemenea acolo.

Despre asta a vorbit Pavel în cuvintele:

„Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou; nu ca legământul, pe care l-am făcut cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână, ca să-i scot din țara Egiptului. Pentru că n-au rămas în legământul Meu, și nici Mie nu Mi-a păsat de ei, zice Domnul. Dar iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.

Evrei 8: 8-10

Fiecare suflet să poarte pe inimă și în minte pentru totdeauna că îndreptățirea prin credința lui Isus Hristos înseamnă abandonarea totală a păcatului, ținerea în frâu a firii pământești care este supusă Duhului. Prin Duhul vom servi Domnului și nu păcatului. Credința lui Hristos nu justifică prezența păcatului.

„O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul, care zice: «Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși»” (1 Timotei 1: 15). Toți oamenii au păcătuit și sunt vinovați înaintea lui Dumnezeu; dar toți, indiferent de naționalitate sau clasă, pot accepta ceea ce a fost imposibil de acceptat pentru cei care se îndreptăteau prin faptele legii: „Omul acesta primește pe păcătoși, și mănâncă cu ei.” (Luca 15: 2). Ce binecuvântare! Un păcătos tăiat împrejur nu este mai bun decât un păcătos netăiat împrejur (Amos 5: 12, Ioan 8: 24). Păcătosul care a trecut prin ritualul botezului nu este mai bun decât păcătosul care n-a mărturisit niciodată credința. Păcatul este păcat, și păcătoșii sunt păcătoși, indiferent că sunt în biserică sau afară. Dar, mulțumită lui Dumnezeu, Hristos este jertfa pentru păcatele noastre, tot așa cum El este jertfa pentru păcatele lumii întregi. Există speranță pentru membrul neconvertit al bisericii la fel ca și pentru păcătosul care n-a rostit niciodată numele lui Hristos. Aceași Evanghelie care este predicată lumii trebuie predicată bisericii, pentru că nu este decât o Evanghelie. Ea slujește la convertirea păcătoșilor din lume la fel ca și a păcătoșilor ce sunt membrii în biserică. Și în același timp reînnoiește pe aceia care sunt cu adevărat în Hristos.

Versetul 18:

Căci, dacă zidesc iarăși lucrurile, pe cari le-am stricat, mă arăt ca un călcător de lege.

După ce afirmă că un om care a ales să trăiască prin credință trebuie să trăiască separat de păcat pentru a nu face din Hristos Domnul un slujitor al păcatului, apostolul Pavel îi învață pe galateni că refacerea a ceea ce ei au stricat se poate asemăna cu o încălcare a Legii. Ceea ce ei au stricat atunci când L-au primit pe Hristos a fost credința lor că îndreptățirea se primește prin Lege. Acum, după ce au primit neprihănirea prin credința lui Hristos, a clădi lucrurile vechi la care au renunțat reprezintă o călcare a Legii, cu alte cuvinte ei se află într-o situație neplăcută Creatorului lor. Legea și mărturia ne arată că îndreptățirea vine prin credință. A crede altfel și a acționa conform acestei credințe diferite este o încălcare a Legii.

Versetul 19

Căci eu, prin Lege, am murit față de Lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu.

Reclădirea structurii îndreptățirii prin fapte, care a fost lepădată pentru îndreptățirea prin credință reprezintă o încălcare a Legii pentru că „eu, prin Lege, am murit față de Lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu.” Mulți își închipuie că versetul 19 este o dovadă a faptului că Legea a murit pironită

pe cruce. Dar Pavel nu spune că Legea a murit, ci că el a murit față de Lege. Noi trebuie să vedem ce înseamnă a muri față de Lege. Cum moare omul față de Lege? Dacă urmărim cu atenție ultimele versete studiate până acum observăm că apostolul neamurilor ne spune că renunțarea la idea îndreptățirii prin fapte și acceptarea îndreptățirii prin credință mă face să fiu mort față de Lege, prin Lege. De ce? Moartea omului este consecința călcării de Lege. Moartea este pedeapsa, dar această pedeapsă a luat-o Hristos asupra Sa. Crezând acest lucru și acceptând moartea, învierea și îndreptățirea Sa, omul moare față de Lege odată cu Hristos, în sensul că Legea nu mai are nicio putere asupra Sa. El moare, dar trăiește o viață nouă în Hristos pentru Dumnezeu. Dacă din nou trăiește în păcat el cade din nou sub incidența Legii. Sub nicio formă versetul 19 nu poate fi folosit pentru a demonstra că Legea nu mai trebuie păzită, pentru că nu Legea a murit, ci omul față de ea.

Versetul 20:

Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine.

Pavel ne prezintă cazul lui. El a murit împreună cu Hristos, care a purtat pe cruce pedeapsa care trebuia să cadă asupra lui din cauza păcatelor făcute, dar pentru că Hristos a înviat și Pavel trăiește, dar nu mai trăiește el, ci Hristos trăiește în el. Pavel este acum un om nou, mort față de Legea care nu îl mai poate condamna.

„Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului; căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat.”

Romani 6: 6-7

Moartea Domnului Hristos, care a fost un sacrificiu pentru fiecare suflet, nu este doar mijlocul care dă posibilitatea exercitării credinței de către oameni, ci în ea este oferit darul credinței pentru fiecare suflet. Crucea nu este doar înțelepciunea lui Dumnezeu dezvăluită nouă, ea este și puterea lui Dumnezeu care acționează pentru eliberarea noastră din păcate. Această eliberare nu înseamnă doar iertarea de păcat ci și puterea primită de a nu mai păcătui.

Deși Hristos a murit în locul nostru și a luat pedeapsa pe care noi o merităm și noi trebuie să murim împreună cu El.

Această moarte înseamnă dispariția omului vechi, nașterea din nou, iar apoi o viață trăită prin credința în Fiul lui Dumnezeu. O astfel de viață nu poate accepta prezența păcatului, omul născut din Dumnezeu nu păcătuiește (1 Ioan 3: 9).

Versetul 21:

**Nu vreau să fac
zădarnic harul lui
Dumnezeu; căci dacă
neprihănirea se
capătă prin Lege,
degeaba a murit
Hristos.**

Dacă ne-am fi putut mântui singuri moartea lui Hristos nu ar fi fost necesară. Dar pentru că noi nu ne putem mântui a fost necesar ca Fiul lui Dumnezeu să moară pentru noi.

La creațiune omul a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu (Geneza 1: 26). Cel prin care Dumnezeu a creat totul, inclusiv omul, este Domnul Hristos (Coloseni 1: 16). După căderea în păcat omul a pierdut chipul lui Dumnezeu, dar acest chip trebuie refăcut în om pentru ca acesta să poată moșteni viața veșnică. Acest proces de refacere a chipului divin, recreerea omului, nu poate fi efectuat și dus la desăvârșire decât prin Hristos (Ioan 15: 5 și Coloseni 1: 19-20).

TESTUL 2

Nume și prenume:

Nota:

1. Ce dovadă prezintă Pavel că apostolii de la Ierusalim credeau la fel ca și el în ceea ce privește tăierea împrejur?

- a) apostolii nu credeau ca și Pavel
- b) faptul că deși cei veniți de la Iacov credeau diferit au stat de vorbă cu el
- c) faptul că lui Tit nu i s-a cerut să se taie împrejur

2. Ce vrea să spună Pavel în Galateni 2: 15?

- a) că evreii nu sunt păcătoși
- b) că natura iudaică nu este păcătoasă
- c) că până și pentru ei care sunt evreii credința în Hristos este o necesitate

3. Prin cine vine îndreptățirea?

- a) prin Lege
- b) prin credința lui Isus Hristos
- c) prin ambele

4. Ce face un om care dorind să fie îndreptățit prin credință continuă să păcătuiască?

- a) face din Hristos un slujitor al păcatului
- b) trăiește o viață de sfânt de vreme ce se încrede în Domnul, dar din cauza firii pământești nu poate birui întotdeauna păcatul
- c) se luptă să nu mai păcătuiască, dar dacă nu poate nu vede în aceasta o problemă

5. Ce înseamnă ca prin Lege să fi mort față de Lege?

- a) că Legea a fost desființată
- b) că am murit împreună cu Hristos și astfel Legea nu ne mai condamnă
- c) omul nu poate muri față de Lege, aici e o expresie metaforică

6. Moartea Domnului Hristos a făcut să nu mai fie necesar să ascultăm de Lege?

- a) da
- b) nu
- c) în anumite situații, ca de exemplu atunci când firea e mai puternică

7. Cât din Lege nu mai trebuie să ascultăm datorită morții Domnului Hristos?

- a) noi suntem datori să împlinim toată Legea
- b) biserica ne spune acest lucru
- c) lucrul acesta depinde de firea fiecăruia

8. Ce înseamnă a fi crucificat împreună cu Hristos?

- a) e un limbaj figurat care arată doar că Hristos a murit pentru mine
- b) să cred în jertfa Sa ispășitoare
- c) ca omul vechi să moară și să învie împreună cu Hristos. Cel care face astfel moare față de păcat și trăiește o viață fără păcat.

9. Cum trebuie trăită viața unui om răstignit cu Hristos?

- a) la fel ca în trecut doar că acum regretă când greșește
- b) prin credința lui Isus Hristos ceea ce înseamnă că se admite că păcatul nu trebuie să mai fie stăpân
- c) făcându-și datoria față de biserică

10. Faptul că Hristos a murit ne spune că:

- a) Legea a fost desființată la cruce
- b) vom putea fi cu toții mântuiți
- c) noi nu ne puteam salva singuri indiferent cât de mult am fi dorit aceasta